

внѣтъ церквѣ. Доказательство, че тойзи въпросъ можеше ся рѣшити и безъ вселенскы съборъ, да бждѣтъ самити патріаршескы многообразни покушенія за да го рѣши, когда чрезъ по-общъ мѣстный съборъ, когда чрезъ разны предложенія Правителству, и нынѣ чрезъ несовершени совсѣмъ отступленія, нынѣ же чрезъ писменно споразумѣніе съ самостоятелныты церкви. Ако тіа усилія не ся увѣщахѣ съ желателный успѣхъ, то трѣба да ся отдаде, отъ еднѣ странѣ, несовершенному списхожденію и упорству упражняющихъ нѣкое вліяніе въ Патріаршія, отъ другѣ же, предумысленному непослушанію на данныты, въ братской любви, совѣты отъ самоуправны православны Церкви, изъ които даже една препоручи Патріарху и совершенно независимѣ Българскѣ Церкви. Впрочемъ, ако и да ся укорихмы, че не смы знаѣли церковнѣтъ Історіѣ, мы не знаемъ ни одного вселенскаго собора собравшагося съ самѣтъ цѣль да провѣщае Духомъ святымъ, или за привілегіи, совсѣмъ внѣшны, или и за учрежденіе одного церковнаго начальства, согласно съ основныты правила на Вселенскѣтъ Христовѣ Церкви. Въ теченіето на дългыты вѣковы, презъ които тя пройде, поевихъ ся отъ время на время толко управителни въпроси; обаче, за тѣхното разглеждане и рѣшеніе, никогда не ся разсѣди за нужно созываніе вселенска събора. И ако не ся лъжемъ, една отъ характеристическыты черты на подобны собранія е догматическото естество Въпроса за кого ся най-паче собирать, съвсѣмъ че, веднаждѣ собранни, законодательствовать, второстепенно, и за другы недогматическы въпроси. Освенъ това, православната Христова церква, слѣдъ станѣлото презъ десятый вѣкъ, велико западно раздѣленіе, стояща, като съ прискѣрбіе предъ, онаго раздѣленія ради, извършенныты толко жалостны въ вѣроисповѣданіето